

Sladkáreň Báseň

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Igor Novák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2023)	Weltengeist

O knihe

Sladkáreň Báseň je ako umelecká poetická cukráreň s kaviarňou a s knižnicou. Je zbierkou poézie rôznych básni na rôzne témy pre pohladenie duše a navodenia emócií, ako pri dobrej šálke kávy a niečom na osladenie, či oslanenie života slzami radosti, snád' bez smútku, vhodná pre každú milovníčku, či milovníka, poézie, ktorá si v nej niečo objaví a niečim ju osloví. Poézia je dost' osobná záležitosť, takže bez srdca a citov, to nepôjde ani v Sladkární Báseň. Príjemné básní snenie, pri niečom sladkom a šálke kávy.

Sladkáreň Báseň

Prisnil sa mi taký sen,
vytvoriť nám Sladkáreň.
V centre, niekde v Starom meste,
nie na Hlavnej, nie pri ceste.

Niekde, v krásnej uličke,
iba také maličké.
Pár stolov a stoličiek,
mimo rušných uličiek.

Na stenách by boli básne,
nech sú naše mysle jasné.
Niečo sladké, káva, knihy,
aby sme si v kľude žili.

Kútik malý pre deti,
nech im slnko zasvieti.
Nech poklady majú miesto,
niečo sladké do pusy.
Nech aj tvoriť básne skúsi
ten, kto nikdy neskúsil.

Koláčiky od mamičiek,
ponúknuté k stolu,
nech sa cítia všetci dobre,
nech sme všetci spolu.

Knihy, rýmy, verše,
nech nás dobro česé.
Nech sme spolu šťastní
pri písaní básní.

Nech malí aj veľkí,
pri sladkom a káve,
užívajú život,
ktorý spolu máme.

Bez mamonu v očiach,
iba kľud a pokoj,
dávať iba dobro
a šíriť navôkol.

Potulkami mestom
píšem verše tieto.
Hľadám vhodné miesto
a útulný priestor.

Vrátna či Baštová,
Kováčska, či Remesiel,
tak ako má začiatok,
tak má aj svoj cieľ.

Sladkáreň tu chýba,
tak ako aj básneň,
ako dobro v ľud'och,
nech nebude len sen...

Narodeniny

Dušu balónom som vdýchla,
v momente moja slza stíchla
pohľadom na Šťastie.
To Šťastie vo mne rástlo,
mesiace v mojom tele.
Odvtedy už roky
vedľa mňa sa smeje.

Teraz sladko spinká,
niečo sa jej sníva.
Možno o zajtrajšku,
raz za rok to býva.
Vyzdobené srdcia
balónikmi s dušou.
Netreba nám veľa,
len nekráčať súšou.

Vyrástla si vo mne,
rastieš teraz so mnou.
Prevediem ťa svetlom,
prevediem ťa aj tmou.
Naše dni sú krásne,
sprevádza nás úsmev,
občas píšem básne,
občas počuť tvoj spev.

Dnešný deň je šťastný,
dnešný deň je iný,
keď má moje Šťastie
dnes narodeniny...

Stratená láska

Pomaly z nás stávajú sa stroje.
Vedíme len medzi sebou boje.
Už nie sme my, už je len ego naše.
A kto je ten, kto rozbil naše čaše?

Nemáme z čoho piť,
už sa tu nenalieva.
Len bolesť v srdci,
tá bolesť hrdlo zvieria.

Prečo nič nepovieš
a myslíš len na seba?
Ja som tu živá
a celá len pre teba.

Už nechceš čašu moju,
už vybral si si inú.
Tak si len choď a
nedaj mi za vinu.

Že som sa rozhodla,
ukončiť naše boje.
Nemám už chuť
a ani silu vôle.

Bojovať sama
na poli nášho šťastia.
A tak už choď,
keď si ťa iná našla.

Ja to tu prežijem,
aj so slzou v oku,
no rýchlo zabudni
na mňa po tvojom boku.

Určite to bude chvíľu bolieť,
no hlavu sklonenú
nebude nikto vidieť.
Raz možno pochopíš,
kým som bola,
a čo si stratil
a ako sa to volá...

Nebo

Boli sme raz ľúbení,
milovaní, súdení.
Boli sme tam spolu,
prenášali horu,
horu našich dní.

Boli sme tam s úsmevom,
nič nechýbalo nám dvom
v našom svete nádejí.
Pokiaľ slza slzu zotrie,
nikto z nás tu sám nezmokne.

Dáždnikom sme pre druhého,
pokiaľ verí ona v neho.
Pokiaľ nezhasnú im hviezdy,
nezhasne ich nebo...

Kaviareň Slávia

Tu sa to začína,
tu sa to stáva,
kaviareň Slávia
a dobrá káva.

Príjemné prostredie,
príjemný tón,
známy hlas speváka,
Urbanov zvon.

Oproti divadlo,
cez sklo sa pozeráš,
obsluha prináša
šálku, čo rada máš.

Jemne sa usmeješ
očami zľahka.
Otázka na telo,
nebude ľahká.

Prstami natočíš
pramienok vlasov.
Keby tak čašník
tú lampu zhasol.

Lyžičkou v mori
kávu si osladiš.
Zmyselné pery.
Tlkot môj stíš.

Slastne si odpijem,
privieram oči,
sama si hovorím,
nech to neskončí.

Dúšok za dúškom
lahodí perám.
Pomaly prichádza
môj Milý k dverám.

Stretnutie večerné
v kaviarni Slávia,
tu sa to stáva,
tu sa to začína...

Pri šálke kávy

Sediť s knihou pri šálke kávy,
len tak snívaj na Hlavnej.
Byť súčasťou centra mesta,
byť tu ako jeho sen.

Cítiť vôňu, vnímať zvuky,
vedieť, kde patríš a kto som,
mať korene pevne v zemi
ako jeho verný strom.

Zo stromu sa tvorí papier,
naň sa tlačia písmená.
Tu som ja, tá živá kniha,
tu si život užívam.
Duša stromu, v listoch knihy,
hovoriť nám o šťastí,
že aj ten, čo padol dole,
neostáva nešťastný.

Spojení sú jeden s druhým,
spojení sú navzájom,
ako veža Urbanova,
ako pred ňou jej zvon.

Vnímaj tlkot jeho srdca,
melódiu, súznenie.
Hudba mesta, jeho stromu,
tvojmu srdcu, jemne znie.

Mesto a jeho strom,
ich spoločné blúznenie,
čo iných tu minulo,
to ich tu neminie.

Korene sú pevne v zemi,
nedajú sa oddeliť.
Ostáva tu, je tu celý,
ako Dóm, či v ihle niť.

Nebudeme nikdy sami,
nebudeme zranení.
Ostáva tu večne s nami
mesto a strom,
v listoch knihy,
pri šálke kávy...

Potulky mestom

Z Terasy kráčame
do centra mesta,
svetlá tam blikajú,
nemôžu prestať.

Z Terasy kráčame
do centra mesta,
tým smerom tiahne sa
Moldavská cesta.

Z Terasy pohľady sú krásne,
najmä, keď celé mesto zhasne.
A keď rozsvietenia sa svetlá,
aby jasná bola cesta,
po ktorej mesto volá nás.

S úsmevom vykročíme dole,
po schodoch, po Turgenevovej
a ďalej tam pomedzi domy,
pomedzi autá, sem tam stromy,
počúť už v diaľke známy hlas.

Už na nás volá centrum mesta
a my kráčať nemôžeme prestať,
potulky mestom,
veď prichádza náš čas...

Na prvom poschodí

Na prvom poschodí,
tam Nad jazero,
kde bol ti každý priateľom,
kde rodili sa básne.

Na poschodí,
pod Jožkom Urbanom,
kde jeho voda držala
každého nad vodou.

Tu rodili sa rýmy,
chlapčenské, dievčenské tímy,
pod našou oblohou.
Tu poznal každý brata,
suseda, kamaráta,
tu bol si každý oporou.

Pred bránou sedávali naši,
s našimi taktiež vaši
a my sme sa prechádzali tmou.
Nikto sa nebál spievať,
napísať texty piesní,
nebál sa pomôcť tomu,
kto stál tam sám a v tiesni.

Človek by povedal,
bolo to dobou,
no dobu ako kvet,
zalievaš vodou.

Ani kvet bez vody,
tak ako človek,
nerastie, nekvitne,
niet iný liek.

Liečivé bylinky zo záhrady srdca,
nazbieraj, nasuš a ľuďom rozďaj.
Snáď sa raz vyľiečia, nebudú zlobou,
hovoriť do vetra, to je tou dobou...

Poslanie

Pri jazere dvaja bratia,
kde sa dvaja ľahko stratia,
oni stoja v objatí.
Pochopili v skorom veku,
že spolu prekročia riekou,
nebyť v zajatí.

Pozerajú jedným smerom,
kde je tejto rieky prielom,
nie sú ustatí.

Od mala si boli blízki,
v očiach iskrili im iskry
ako hviezdy na nebi.

Vždy držali verne spolu,
privolali k sebe horu,
nekráčali k nej.
Žijú svoj svet dokonale,
či sú veľkí, či sú malí,
verní svojmu poslaniu...

Aj noc, aj deň

Skákali sme všetci gumu,
úplne jak bez rozumu.
Skrývačky a naháňačky,
posediačky, poležiačky,
bláznili sa spolu.
Nikto nebol daný nabok,
odvrhnutý bokom,
tešili sa na zážitky,
behom a či skokom.

Výlety si užívali,
smiali sa a radovali,
život plynul v čase.
Nevnímali, nesilili,
úprimne a pekne žili,
časy boli naše.

Pri Hornáde sedávali,
neskôr lásku vyznávali,
nospútanú vášeň.
Pre nás všetkých hodnotovo,
naš čas, bola aj noc, aj deň...

Únik

Pre intímne chvíle samoty,
ako keď hrmčky dali na ploty.
Ako keď poet píše slová,
ako keď múza naňho volá.

Ako keď ležiš niekde v tráve,
kde milujú sa pávy práve.
Ako keď kráčaš sám ku splavu,
kde ryby samé ticho plávu.

Ako keď tvoja duša iskrí
ako tie malé rybie ikry.
Ako keď nevieš si už rady,
ako sa pred davom stratiť,
vtedy len pero, papier...
pre tvoj mier...

Tam pri jazere

Na ulici v našom meste,
kde dievčatám sa píše piesne.
Kde boli všetci výnimoční
a užívali život nočný.

Kde boli sme vždy všetci spolu,
okolo bloku, okolo stromu.
Kde všetci sme tu len tak stáli,
spolu sa hrali a spolu sa smiali.

A neskôr sme sa bozkávali
a to nie len v júli,
ale už aj v máji.
Na zavolanie našej mamy
sme domov všetci utekali.

Na koláč taký dobrý,
že daj si aj ďalší a nežobri.
Veď o lásku sa predsa neprosí.
Ju dávaš a späť sa vráti.

Daj jej len vedieť,
v dobrej viere,
že nemusí, tam sama stáť,
tam pri jazere...

Prvý a Posledný

Ešte ako nást'ročný,
keď mladí nie sú nároční,
len dlhé vlasy,
vietor v nich
a dobrodružstvo na sto dní.

Tak cestoval som vlakom tam,
kde potok sa aj ligotal,
kde čakalo ma dvadsať dní,
tých dvadsať dní o snívaní.

Kde všade bolo cítiť chmeľ,
kde vzduchom lietali kvetov peľ,
tam zrodila sa Láska.

Z dvadsiatich dní sa stali týždne,
mysliac si, len si neublížme,
vzdialené srdcia od seba.

Jediné čo nás spájalo,
je to, čo sa písalo
v listoch na papier.

Ako však dlho bude mier,
prečo len počúvať mám,
len sa zmier,
že prvý a posledný list bolia.

Prvá bolesť je príjemná,
veď vydržíme lúčenia,
veď vydržíme čakanie,
povedz len áno
a nikdy nie.

Len prišiel posledný list
a s ním aj prvé slzy,
bolo v ňom, že ju to mrzí,
že prvý a posledný sa píše najt'ažšie.

Tak prečo povedala si mi nie.
Ja veril som tých dvadsať dní,
že ani jeden nie je posledný,
že z našich dní budú raz týždne,
mesiace a roky,
že večné budú naše kroky,
tej prvej Lásky nášťročnej...
(no navždy v srdci ostáva...ako úsmev a
slza...)

Nádej

Napi sa chleba
a najedz sa vody.
Uplet' bič z lásky
a lásku zo zloby.

Biele je čierne
a čierne je v nás.
To čierne rastie
a ubíja klas.

Nebude chleba
a nebude vody.
Nebude jedla,
no dostatok zloby.

Vyber sa k studni,
kde načerpáš síl.
Neveríš, nedúfaš,
po množstve míľ.

Vidíš len čierne
a biele je preč.
Načase vytasíť
do boja meč.

Mečom sa bojuje
bez slov a v krvi.
Poslední razom
sa stávajú prví.

Čierna už odchádza
a biela je späť.
Napi sa vody
a chleba daj jesť...

Srdce v sieti

Bola raz ona, bol raz on.
Neboli princom, princeznou.
Kráčali každý vo svojom svete,
život si žili na internete.

Reálny strácal pre nich význam,
prijímali radšej siete klam.
Hodiny, týždne, mesiace plynú,
city si rýchlo na sieti minú.

Jediná šanca, rovnaký cieľ,
myšlienky zmenia na letiaci peľ.
Zachytiť správu stratenej duše,
ktorá chce zdieľať podobnú.
Je ako šíp, strelený z kuše,
znamená výhru náhodnú.

Z dievčiny zrazu princezná bola
a z chlapca razom princ sa stal.
Ako sa táto rozprávka volá,
pozri sa hore ku hviezdám...

Pominuteľnosť

Všetci ideme tým istým smerom,
jedni po súši a iní morom,
za majákmi našich nádejí.

Prečo sa všetci dnes tak ženú,
kebyže pre úžasnú ženu,
tak to vstúpi do dejín.

Lež ich motorom je sláva,
tá márna, čo im dáva,
no nedá ísť im do perín.

Už nejedia, nespia,
majú márnú slávu,
čo chceli to majú,
zničila im hlavu.

Jama a kus hlíny,
možno mramor a križ,
neži s márnou slávou,
ale radšej myslí.

Mysli radšej na to,
kde povedieš kroky,
nech mesiace, týždne,
neletia s'á roky.

Spomal' svoje slová,
neprebichaj myseľ,
nech tá cesta tvoja,
získa vyšší zmysel.

Zmysel nie je cieľom,
zmyslom býva cesta,
kráčaj správnym smerom
a hlavne sa nestrať...

Pohl'ad späť

Utečme spolu v čase,
v čase aj v nečase
a sed'me tam len spolu,
pod korunou veľkého stromu.

Čas letí ako vietor,
cez nás a náš priestor,
a my strácame sa v objatí.

To, čo platilo tu,
v tomto čase,
je len v nás,
je len naše,
no tam v minulosti neplatí.
Tam späť si vytvoríme miesto,
len my a naše mesto
a ľudia šťastní, usmiati.

Všetko to, čo nás tu ťaží,
aj to zlé, čo si zažil,
sa raz a navždy vytratí...

Pocity

Moje noci sú krajšie ako dni,
kým v noci spíte, ja tvorím.
Tým dielom vám dušu otvorím
a prinesiem vám nádej.

No nádej nie len pre vás mám,
tá nádej je aj pre mňa,
to čo vám dávam,
v sebe mám,
aby ma nezviedla.

Zviazaný ťarchou minulosťou,
sa z lásky síce nenajem,
nech minulosť je minulosť,
no snívať o nej môžem.

Veď to čo krásne, krásnym je,
to krásnym aj ostáva,
čoho sa nikto nepreje,
nech láske večná sláva...

Pol'ný kvet

Ak zachrániš len jednu dušu,
zachrániš celý svet,
ako keď neznámej žene,
daruješ pol'ný kvet.

Neznámej, či známej,
daruj svoj čas,
milej, či smutnej, to cenné z nás.

Z neznámej sa stane známa
a úsmev na perách,
už cíti, že má ma,
ako menovku na dverách.

Z menovky meno,
píše si iné, nohy sa prepleťú,
keď leží pri mne.

Z neznámej známa,
dôverná sa stala,
čo pol'ný kvet má,
ktorý prijala...

Život v škatuľke

Všetci otrokmi na svete,
kde všetko je súčasťou siete,
a každý s tým ticho súhlasí.
Človek s človekom už nie je,
pri jednom stole sa už neje,
a každý sám tu spí.

Ľudia hľadajú len do vecí,
ktoré svietia im aj v noci
a navodzujú šťastie klam.

Prestali sme vnímať,
jeden o druhom aj snívať,
stratení súčasťou drám.
Tieto hry si hráme,
srdce srdce už neláme,
stratila sa túžba v nás.

V obchode aj v práci,
ako v klietke draví vtáci,
sme už len súčasťou nás.
Každý sám tu loví,
ako nočné sovy,
už nepoznáme krásu dní.

Bez úsmevu a bez citu,
mnohí bez súcitu,
čakajú na posledný.
Ten deň sa im už blíži,
ten kto neublížil,
nech sa tak len chová.
Nech odrazom doby,
sú nám milé slová,
lebo sa náš život,
do škatuľky schová...

Spomienka

Zabudni na mňa,
bolo to krásne,
no ja už píšem,
len občas básne.

Nemysli na mňa,
nie je to nutné,
nebudú noci,
ani dni smutné.

Nemysli na to,
aké to bolo,
dnes každý z nás je,
viac menej sólo.

Spýtať sa občas,
ako a čo je,
o tom si myslím,
dobré vieš svoje.

Spýtať sa teba,
na tieto veci,
má iný muž,
vo svojej moci.

Vieš, že ti prajem,
iba to naj,
úsmev a šťastie,
dobré sa majú.

Vieš, že ti prajem,
buď navždy šťastná,
no naša hviezda,
už dávno zhasla.

Netreba smútiť,
ani sa trápiť,
mnoho hviezd zhaslo,
no mnoho svietí.

V noci sa občas,
pozri tam hore,
spomienka jemná,
príde ti dole.

Občas sa hore,
pozriem aj ja,
dušu mi pohladí
spomienka...

Umelé slová

Umelý stromček,
umelé kvety,
umelý svet
a málo detí.

Prečo sa nad tým
vôbec zamýšľam?
Veď každý sám,
podľa svojho vkusu,
niekto chce in,
iný bez luxusu
si svoje veci vyberá.

Máme tu predsa
slobodu slova,
slobodu lásky,
každý sa chová,
akoby vekom
neprišli vrásky.

Hore je pýcha,
ubila skromnosť,
kto za nás dýcha,
je vďačný za drobnosť.

Hodnota slova
stráca sa v slovách,
kto za ním stojí,
ten váži slová.

Slovo je mocou,
či dňom, či nocou,
kroky tie stráž
a slová váž...

Srdce to vie

Vlasy hnedé ako kôra stromov,
oči zelené ako ich listy.
Jej ostáva už len kráčať domov,
keď nebývame si už istí.

Dotyky, slová, pohľady,
vône, úplne všetko.
Vníma ich srdcom,
jej srdcom to tieklo.

Prúd vody dotykov,
vôní a pohľadov,
už nie je potrebné
písať žiadnych slov.
Jej srdce to vie...

Baaaj baaaj

Kde básnici prestávajú písať básne
a nik už nemá záujem.
Kde každý ma v hlave nákupy,
čo pijem a čo jem.

Kde deti nečítajú knihy,
len hľadajú na tablet.
Nedržia viac už spolu,
kde kráča tento svet.

Kde domy, byty, autá a nový nábytok,
kde city, vzťahy, láska sú starý prežitok.
Kde slovo nerobí už chlapa
a žena nie je jemnou.

Kde neplatí už mapa
a nie je prirodzenou.
Kde žena mužom
a muž sa ženou stáva,
takému svet,
ja veľmi rád zamávam...

Stopa

Jediným zmyslom je,
stopu tu zanechať.
Žiť šťastne, ľúbiť,
nie vlastniť a len mať.

Otrocky prijímaš
od iných podmienky,
zabúdaš žiť, zabúdaš na lienky.

Zabúdaš dýchať,
iba sa sklóniš,
prečo sa všetkého
tak veľmi bojíš.

Nedaj tvoj život,
riadiť tým iným,
oni sú falošní
a ty si živý.

Radšej zvol' boj,
ako sa plaziť
a rovno stoj,
chceš niečo zažiť.

Pravidlá otrocka nepríjmi,
nechci, radšej si život
do ruky vezmi.

Aj keď aj sám,
na poli stojíš,
nehľad' na davy,
keď spia, ty nespíš.

Otvárať oči,
nie je to nutné,
oči máš veselé,
oni tie smutné.

Kto čo chce, nech má,
nech ide s davom,
radšej sa vyhýbaj,
takýmto javom.

Hlavu máš vlastnú,
je iba tvoja,
postav sa len k tým,
ktorí tiež stoja.

Slobodní nekľučia,
neprosia pánov,
sami si vystačia,
škoda pár slov.

Otroci sami,
hroby si kopú,
ak ty si slobodný,
zanechaj stopu...

Byť spolu

Bola ona, bol raz on,
vlastný dom bol ich snom.
Kde by rástol pri ňom strom,
kde by bolo dobre dvom.

Neskôr trom a možno viac,
hľadievali na mesiac.

Hľadievali na hviezdy,
kým sa šťastie uhniesdi.

Pri jazere ležali,
noci aj dni bežali.
Iba oni snivali,
kde by spolu bývali.

Kde by šťastie hladili,
poklady si užili.
Možno dom nie, možno byť,
načo veľký blahobyt.

Stačí v očiach iskru mať,
srdce, lásku, milovať.
Stačí proste málo,
aby za to stálo,
ako ihla, niť,
iba spolu byť...

Radka

Čím býva zima sladká,
keď vôkol chlad sa díva.
Tým je medová oplátka
a pohár vareného vína.

Klinčeky šťastia,
zvoní nám melódie
a v našich srdciach,
si pokoj v kľude žije.

Letmý je pohľad,
úsmevy, gestá,
ten tlkot melódie,
nemôže prestať.

V uliciach ľudia,
kráčajú mestom,
srdcom precítia
ten široký priestor.

Ty si tu sedíš,
za oknom vnímaš,
sama sa pýtaš,
či bdieš, či snívaš.

Zima je drsná,
no zároveň sladká.
Možno to vníma tak
aj sladká Radka...

Rieka vášne

Kde dotyk s dotykom sa stretnú,
tam túžba s túžbou vzlietnu.

Kde prebudí sa ruža,
dotykom od muža.

Kde lupeň za lupeňom vlhne
a vosk na sviečke tuhne.
Kde vidieť opar dychu,
kde cítiť jeho pýchu,
tam chvejú sa ti vlasy.

Tie vlasy ako laná,
ktorými si omotaná,
a nie je cesty späť.
Tvoj tieň ťa pevne drží,
kde telo sa ti bráni
cestou na vrchol.

Unavená s ružou,
s dotykmi aj s túžbou,
už nie je návratu.
Celá mokrá v daždi,
túžba dotykom ťa dráždi,
tam nahá hľadáš do hlbín.

Kde tvoja zem sa chvela
a chvela si sa celá,
tam otvorená, v daždi,
ťa kvapka kvapkou dráždi,
až plná rieky zaspávaš...

Riadky pre Radku

Iba pre teba sú tieto riadky,
veď nie všetky riadky
sú pre všetky Radky.

Ako v domčeku pri lese u deduška,
ako keď v škole čaká nová skúška.
Ako keď s knihou v ruke, nad riadkami,
sedí dievčatko v objatí mamy
a spolu nechajú sa viesť.

Dlaň s dlaňou spojená je ako laň
s mláďaťom, keď hľadá ňaň
a pocit pohladí ich na tvári.
Potichu sedia, len jedna druhú vnímajú.

Majú, čo iní nemajú,
spolu si knihu čítajú,
jedna za druhú dýchajú.

V tichu im slová netreba,
sú tu len ony dve, len pre seba,
len ona a ona, ony dve,
tú knihu im nik nevezme.
Patrí len im, len im je daná,
len im dvom je venovaná...

Spoved'

Tak sa tu teraz spovedám,
že čo som stratil,
rád vám dám.

Veď, pokiaľ mne to nechýba,
tak chýbať nebude to vám.

A to, čo chýba mne,
to chýbať vám
určite bude, to prisahám.

Len to, čo nemá cenu,
kľudne strat',
no k cennosti sa stále vráť.
Lebo, keď stratíš ju,
tú jedinú,
ostatné v dialke zahynú.

Kde vlci vyjú pokojne,
tam povedz do tmy svoje nie.
Tam povedz,
do tmy prisahaj,
že vytvoríš nám z pekla raj.

Že vysušíš mi moje slzy,
že nepovieš mi,
že ťa mrzí
to, že si mi prisahal...

Mal by si povedať

Mal by si povedať svetu,
mal by si povedať kvetu,
mal by si povedať stromom,
že nevidieť veľa domov,
kde sviečka horí na stole.

Mal by si povedať žene,
čo nehovoriš ani stene,
že zviera v tebe drieme,
keď vidíš zlobu v nás.

Mal by si povedať deťom,
to isté, čo aj kvetom,
nech rozdávať radosť más.

Len jemný lesk ich očí,
môže tú krivdu skončiť,
čo pohltila nás...

Čas ako báseň

Až keď noc útočí
a ty sa brániš,
pozri sa do očí,
čomu sa strániš.

Len bolesť na duši
povie ti priamo,
kde si sa stratila,
čo sa ti stalo.

Neveríš nikomu,
istota tvoja,
nečakáš zázraky,
víťazstvá z boja.

Životom kráčaš si,
v pokoji, v mieri,
ten kto ťa nepozná,
nech sa s tým zmieri.

Si kto si, sama vieš.
Márnivé gestá,
nechajte pre seba,
môžete s tým prestať.

Jedine úprimnosť,
tá mi je blízka,
ak blízko ku mne máš,
môžeš sa vyznať.

Potichu, pomaly,
v tichosti noci,
aj bez slov povieš mi,
o čo ťa prosím.

Nečakám zázraky,
márnivé gestá,
len tvoj čas navráti,
kde môj už prestal.

Neprosím o milosť,
o mámu slávu,
neskloním moju cnosť,
k oltáru davu.

Ak ma chceš pochopiť,
počúvaj vietor,
vietor ti odkryje,
môj šírý priestor.

Ak ma chceš precítiť,
pozeraj priamo,
potom len uvidíš,
čo sa mi stalo.

Ak budeš úprimný,
úprimný k sebe,
môj čas ti darujem,
nič iné neber.

Potom čas spoločný
zastane v čase,
skutočná hodnota,
čas ako báseň...

Len sám

Len sám chcem kráčať,
iba sám,
tou cestou priamou,
oproti vám.

Len sám chcem kráčať,
iba sám,
už plán mám,
kráčať ku hviezdám.

Tak ako pán má s vami plán,
tak ja slobodne kráčam sám.
Som prijímal lásku
a rozdával žiaľ,
tak bez myšlienok a odnikiaľ.

Keď prvým bol
a posledným sa stal,
keď úsmev,
vystriedal len žiaľ.

Už nechcem kráčať povedľa,
len oproti a sám,
už nechcem nosiť bolesti,
už nechcem nosiť žiaľ.

Už neotvorím dvere,
do zavretého sveta,
kde len ja so sebou prebývam,
kde len slovo je, nie veta.

Len sám chcem kráčať,
iba sám,
keď kráčam sám,
nikoho nestrácam...

Vyznanie

Len tebe prajem,
čo praješ si, čo chceš,
veď to, čo si praješ,
ty najlepšie vieš.

Cudzích slov netreba,
vystačia naše,
na šťastie, na lásku,
naplníme čaše.

Pri stole, potichu,
dotyky znejú,
pri splne mesiaca
vlci si vyjú.

Do ruky ruku si
vkladám tu tvoju,
tá slza tvoja
pohladí moju.

Cez vlhké pohľady,
v tichosti duší,
poviem ti ďakujem,
nechcem ich sušiť.

Bozky ich vysušia,
keď zhasnú svetlá,
tak ako po daždi,
vysychá cesta.

Snáď bude aj naša
tak krásne vlhká,
zaskvie sa obraz náš
s odrazom slnka...

Prečo

Prečo, keď ubližujú nám
a my sa nebránime,
nám spôsobujú mnoho rán
tak smutné melódie.

Prečo, keď slza
steká nám po tvári,
nepríde nikto k nám,
každý sa len tak tvári.

Prečo sa stratilo
a sme ako stroje,
to, čo z nás ľudí robí,
ostali len rozbroje.
Prečo sme nechali
tak dlhý čas sa trápiť,
prečo sme spojení,
nešli sa spolu brániť.

Prečo sa teraz
už spolu nebránime,
veď opäť, zas,
my ešte stále spíme.
Len nádej v nás
nám drží naše miesto,
že slza tá,
opustí naše mesto...

Posledný deň

Bojuješ tvoj boj so životom,
teraz, dnes a potom,
aj tak sa pred ním neskryješ.
Či spísané máš plány,
ako a s kým sa budeš brániť,
tadiaľto aj tak neprejdeš.

Keď včera, dnes a znova,
zajtra budeš volať,
prečo som k tebe neprišiel.
Veď nebola si doma,
tak načo tieto slová,
tak načo by som šiel.

Keď budeš znova moja,
súčasťou nášho boja,
tak opäť zazvoním.
Budem stáť pri dverách,
len ich neprivieraj,
ako toľko dní.
Tak podaj mi už seba,
čo iné nám treba,
deň je posledný...

Šťastím slastná

Si tak zmyselná,
až to zmysel má
aj pre rebela, sa skrotiť.
Hľadím tu do teba,
nič mi už netreba,
len zamknúť sa a tvoriť.

Chytím ťa za vlasy,
aj keď nemáš si
čo obliecť.
Vlasy o vlasy,
kto nás tu spasí,
kde utiecť.
Ja si ťa zoberiem,
možno to zomelie,
nás oboch.

Hlava už nemyslí,
myslí na nezmysly,
sme na schodoch.
Trasieš sa v kolenách,
divoko vzrušená
si žiadaš.
Hlboko do lona,
jemne schúlená
si dávaš.

Znejú už len stony,
tie naše tóny a neprestávajú.
Ja budem poslušná,
keď treba, neslušná, neváhaj.

Prosím ťa, poď ešte,
ešte sa netešme,
ešte tu nie je.

Je však už nablízku,
nemám poistku,
ešte neznie.
No už ho počujem,
teba milujem
a postupne vnímam.
Posledný môj ston,
ty ako zvon,
slasťou sa zviňam.

Celá od soli,
ako ryba v mori,
som vlhká.
Čo sa to stalo,
čo ma dostalo,
vo vlnách.

Oči mám zahmlené,
neviem, kde je sever,
som slastná.
Stiahol ma rebel,
ešte nevedel,
ostávam šťastná...

Sám sebou

Moja duša
si so mnou robí čo chce.
Hlavu aj telo mi skúša,
hľadá odpoveď.
Na nebi hviezd
ako otázok v hlave.
Nedá si povedať,
hľadá tie pravé.

Prečo to robí,
prečo sa hrá,
kto na tú otázku
odpoveď dá.

Milión myšlienok
v hlave sa rodí,
keď nie si so mnou,
tak radšej odíď.

Kto by aj pochopil,
tú dušu moju,
málokto chápe,
vôbec tú svoju.

Myšlienky letia,
iba tak samé,
všetko sa deje,
len v tvojej hlave.

Ako sa nastaviš,
ako sa máš,
ako to precítiš,
ako to dáš.

Duša ťa skúša,
ako tá moja,
je to len súčasťou,
tohto boja.

Všetko je v hlave,
všetko je tam,
nedaj sa ovládnuť,
buď sebou sám...

Jediná nažive

Leteli sme spolu v láske,
pripútala si ma rukou.
Bolo nám tam hore krásne,
chýbalo len nebo s dúhou.

Zrazu náraz,
ruku držím,
môj sľub dnes
už nedodržím.

Z výšky zrazu padala si,
do neznáma viali vlasy.
Roztrhlo sa s nami šťastie,
kde je tvoje áno aj nie.

Oddelení sme od seba,
nevidím už krásu teba.
Zmizla si a zmizol som,
ako list a jeho strom.

Ako silná vnútri si
vedel som a zistíš ty.
Ako dravé v tajge zviera,
tu sa ľahko neumiera.

Iba bolesť, krv a pot,
preskočíš cez každý plot.
Zdoláš všetky prekážky,
úskoky aj narážky.

Nevzdávaš sa pocitom,
prelezieš i ponad strom.
Vieš čo máš tu urobiť,
čo máš jesť a čo máš piť.

Strhla ťa aj dravá rieka,
bojuj, plávaj, neutekaj.
Oheň vieš si zapáliť,
telo ohriať, ošetriť.

Ihla ti na liste
ukáže smer,
rukou sa zachytiš
o malý ker.

Bahno ťa sťahuje,
no ker ťa drží,
že nie som pri tebe,
veľmi ma mrzí.

Kresby, čo v ruke máš,
odo mňa spomienky,
našla si náhodou,
ako dva kamienky.

Nikto Ťa nehľadá,
neveria tomu,
že žiť ti súdené
je ako stromu.

Ty si ma hľadala,
aj si ma našla,
tam, v jame dolu,
konečne spolu.

V objatí schúlení,
ty živá, ja už nie,
sama si ostala,
jediná nažive...

Sen mora

Môže byť leto biele,
keď slnko svieti celé?
Keď páli, bodá, pichá,
keď noc je taká tichá.

Keď počuť jemné vzdychy,
keď milenci sú tichí,
že cvrčky počuť navôkol.

Aj leto býva biele,
biele je v noci celé,
keď luna hladí milencov.

Vzdychy už nie sú tiché,
povedz to jeho pýche,
keď cítiš more snov.

Tie sny sa v tebe vlnia,
keď slaná si už celá
a lastúra si pýta,
vstúpiť do môjho sna mora...

Na Baštovej

Na pavlači, na stoličke,
sedím, voľne dýcham.
Hľadím dole, do átria,
vôňu mesta vnímam.

Na stoličke, zamyslený
nad veršami v hlave.
Pero v ruke, papier malý,
pri víne či káve.

Na Baštovej tvorivo je,
tvorí sa tu Samo.
Tvorili aj samuraji,
ten druhý bol Sato.

Pri východe slnka, v zemi,
písali aj oni.
V našej zemi,
v našom meste,
Urbanov zvon zvoní.
Počujem ho na pavlači,
počujem ho jasne.

Má hlas jemný, zamatový,
recituje básne.
Rýmy idú samé, voľne,
ako Samo, Sato.
Nepýtaj sa, neodpoviem
ako idem nato.

Átrium mi dáva silu,
energiu z mesta.
Pred bytom,
kde býva básnik,
nie je slepá cesta.

Aj keby si nevidel to,
to, čo vidí každý.
To čo vidí tvoje srdce,
ostáva tu navždy.

Umenie sa nepredáva,
umenie len dáva.
Tým, čo vidia, ho uvidia,
iným len zamáva.

Na Baštovej, na pavlači,
pekná stolička.
Pre umelca, na básnenie,
tichá ulička.

Na stolíku pero,
papier, víno v pohári.
Prišiel už čas na písanie,
snáď sa zadarí...

E-mail

Píšem občas básne,
aj keď slnko zhasne.
Sem tam, aj keď svieti,
vynášam aj smeti.

Píšem jemné slová,
možno aj zavolá.
Možno sama príde,
kým ja neodídem.

Ale teraz vážne,
posielam Vám básne.
Len tak, z lásky, pre radosť,
nemajte jej nikdy dost'.

Píšem iba z radosti,
nech nemáme starosti.
Občas ich aj prepošlem.
Páčia sa im? Čo ja viem.

Ale myslím áno,
čítajú ich ráno,
keď ja ešte spím.

Preto Vám pár posielam,
čo nemusím, nezdieľam.
Píšem iba na papier,
nič nehľadaj, len sa zmier.
Nečakám nič veľké,
ani promo v telke.

Ani márnú slávu,
radšej poľnú trávu.
A v Sladkární koláč,
k nemu dobrú kávu.

Ak sa Vám to páčilo,
nelajkujte za kilo.
Ani žiadne komentý,
prežijem aj bez renty.

Stačí mi pár milých slov,
nevydal som sa na lov.
Básne nie sú korisťou,
sú len vo mne, sú so mnou.

Posielam ich šípom z kuše,
nech pohladia všetky duše.
Nech sa každý nasýti,
šťastie, lásku precíti.

Píšem iba pre radosť,
ale slov už bolo dost'.
E-mail dajte holubovi,
ja som stará škola.

Verím ešte priateľovi,
keď nepríde, volá.
Básne, balzam na dušu,
nie na kontá sú,
preto si ich úprimní,
ľudia odnesú.

Pohladia ich vtedy,
keď príde ich čas,
aj v utorky, stredy,
počujú ich hlas.

Poézia neberie,
tá je poslaním,
preto jej cieľ nemusí,
byť len vydaním.

Ak však sa tak stane,
možno osloví,
aj tých čo sú na dne,
zo dna vyloví.

Možno verše moje,
oslovili Vás,
nemusí byť cieľom,
prebudenie nás.

Toto sú len slová
Vašej redakcii.
Možno sa aj schová,
niečo vo fikcii.

Možno príde pošta,
možno priletí.
Greenie knihy čítam,
čítaj ich aj ty...

Holá pravda

Aj keď na kríž pribiješ ma znova,
tak nezastavíš moje slová,
ktoré letia do dial'av.

Pravdou je, že pravda bolí
no svoje rany nezahojíš
bez ziskov a zliav.

Pravda s ľžou sa často mení,
ako dve úžasné ženy
pokúšajú nás.

Lož v pravdivých šatách,
nevieš, ktorá je aká,
cítiť silu nás.

Iba na teba sa smeje,
z časti z beznádeje
ukáže až čas,
či holú pravdu príjmu
bez šiat a bez príjmu,
aj keď bolí nás.

Ja

Ja píšem perom a nie klávesnicou,
liečim sa láskou a nie nemocnicou.
Som jemný barbar a nie nový človek.
Rany hojím si sám, mne netreba liek.

Na city odpovedám mojím vyznaním,
verše sú pre mňa večným poslaním.
Kto očakáva, že sa budem plaziť,
ten s koňom sa tu musel zraziť.

Ja neriešim, čo súdené mi nie je,
zjem všetko, aj to, čo sa tu neje.
Nesedím s niekým pri stole len preto,
že niekoho je to vysnivanou métou.

Neplávam s prúdom, ale proti prúdu.
Volím si zábavu a nie nudu.
Milujem srdcom a nie hlavou
milovať, či ísť za zábavou.

Stojím vždy na tej druhej strane,
kde nie je len áno, ale aj nie.
Kde stoja tí, ktorí vždy tu stáli,
keď druhí sa im iba smiali.

Ak prečítaš si tieto riadky
aj cez víkendy a sviatky.
Tak možno pochopíš aj sám
s čím k vám tu prichádzam.

Dovidenia

Ani náhodou
nie som za vodou.
Načo tam aj byť,
pre luxusný byt?

Načo pretváрку,
falošné karty.
Daj si prestávku,
najedz sa a spi.

Väčšina za vodou
je iba podvodom.
To nie je idea,
to nie je nič pre mňa.

Radšej mám slobodu,
slobodu myslenia.
Lásku a úsmev,
tak dovidenia.

Pre Nikulku

Len pre Nikulku je tento list,
prečo by nemal dnes v noci prísť.
Len pre Nikulku sú tieto slová,
srdiečko dobré si v hrudi schová.

Len pre Nikulku sú tieto vety,
nech jej aj v noci slniečko svieti.
Len pre Nikulku sú tieto verše,
keď ráno vstáva a vlasy si češe.

Len pre Nikulku sú tieto rýmy,
aby sa nebála aj chladnej zimy.
Len Nikulke patria tieto slová,
ďakujem tebe raz a znova.

Za kamarátstvo a úprimné city,
s tebou sa človek tak dobre cíti.
Za všetko krásne, ale to vieš,
utri si slzu a so mnou sa teš.

Od srdca Nike

Priletela ku mne správa,
že sa z teba stala mama.
Odtiaľ už nie ste dvaja,
odtiaľ vás Poklad spája.

Poklad malý, iba váš,
starostlivo v srdci máš.
Iba úsmev, občas slzy,
nikdy ťa to neomrzí.

Čakajú vás krásne chvíle,
úsmev v tvári slzu zmyje.
Čakajú vás krásne časy,
počasie sa vždy vyčasi.

Občas možno vietor fúka,
rozkvitnutá vaša lúka.
Plná kvetov, plná citov,
ako v meste máme bytov.

Či ste v dome, či ste v byte,
Poklad svoj si vždy užite.
Užívajte chvíle spolu,
sadajte si spolu k stolu.

Za ruky sa držiač v nehe,
v očiach lásku máte v sebe.
Byť len spolu, spolu tam,
spolu hľadiť ku hviezdám.

Len tak

Do Sladkárne, k poézii,
všetkých pozývam.
Nevlastním nič,
aj tak všetko
veľmi rád vám dám.

Malí, veľkí, ženy, muži,
všetci vítaní.
Máme menu,
bez polievky,
príďte za nami.

Zadaní, či nezadaní,
všetci dokola.
Nedvíhajte telefóny,
keď škola zavolá.

Rýmy, verše, slová básne,
toto je náš svet.
Nezabúdajpozdraviť sa
a podať žene kvet.

Ku kávičke sladké niečo
už vám prinášam.
Nesľubujem, čo nesplním,
to radšej budem sám.

Koho dušu poézia
tu u nás pohladí,
ostáva, keď telom starý,
no duchom vždy mladý.

V Sladkárni sa každý
cíti celý blažene.
Tu zastal čas na hodinách,
čo visia na stene.

Nikto nikam neuteká,
tu nie je žiadny zhon.
Poézia nie je líška,
nie je na ňu hon.

Snád' sa ešte zastavíte,
veľmi nás tešilo.
Pokrstíme spolu básne,
to naše je dielo.